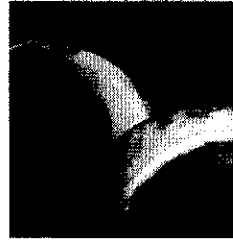
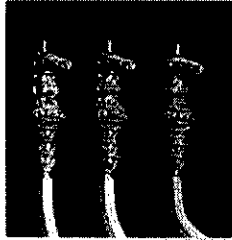

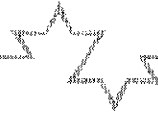
INSTITUTE
FOR
JEWISH
CONTINUITY

OPPORTUNITIES FOR LIFE-LONG LEARNING

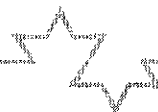

7504 SEVEN MILE LANE · BALTIMORE, MD 21208

410-415-3755 · INFO@GOIJC.ORG · WWW.GOIJC.ORG

Ethics & Ethos
Bamidbar: Lineage & Legacy
Rabbi Shmuel Silber
May 21, 2014

THIS COURSE IS DEDICATED IN MEMORY OF:

אסתר חנה ז"ל בת צבי ופרומה עלקא פייגא בת מאיר ופשא לאה ז"ל נח בן אברהם ופייגא ז"ל
תהא נשמתם צרויות בצרור החיים MAY THEIR SOULS BE BOUND IN THE EVERLASTING BOND OF LIFE

1. במדבר פרק א

(א) וידבר ה' אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר: (ב) שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלגלתם: (ג) מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן:

1. The Lord spoke to Moses in the Sinai Desert, in the Tent of Meeting on the first day of the second month, in the second year after the exodus from the land of Egypt, saying. 2. Take the sum of all the congregation of the children of Israel, by families following their fathers' houses; a head count of every male according to the number of their names. 3. From twenty years old and upwards, all who are fit to go out to the army in Israel, you shall count them by their legions you and Aaron

2. במדבר פרק ג

(יד) וידבר ה' אל משה במדבר סיני לאמר: (טו) פקד את בני לוי לבית אבתם למשפחתם כל זכר מבין חדש ומעלה תפקדם:

14. The Lord spoke to Moses in the Sinai desert, saying: 15. Count the children of Levi according to their fathers' house according to their families. Count all males from the age of one month and upward.

3. במדבר פרק ג פסוקים א-ב

ואלה תולדות אהרן ומשה ביום דבר יקוק את משה בהר סיני: ואלה שמות בני אהרן הבכור נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר:

1. These are the descendants of Moses and Aaron on the day that the Lord spoke to Moses at Mount Sinai. 2. These are the names of the sons of Aaron: Nadab the firstborn Abihu, Eleazar, and Ithamar.

Approach #1:

4. מלבי"ם במדבר פרשת במדבר פרק ג פסוק א

ואלה תולדות אהרן ומשה, אחר שמנה את ישראל לבד ורצה למנות את שבט לוי לבד, בא להזכיר את הכהנים לבד, שהם לא היו לא במנין ישראל ולא במנין בני לוי, ואהרן ומשה שניהם היו כהנים

5. תלמוד בבלי מסכת זבחים דף קב עמוד א

כתנאי; ויחר אף ה' במשה – רבי יהושע בן קרחה אומר: כל חרון אף שבתורה נאמר בו רושם וזה לא נאמר בו רושם; ר"ש בן יוחי אומר: אף זה נאמר בו רושם, שנאמר: הלא אהרן אחיך הלוי, והלא כהן הוא! הכי קאמר, אני אמרתי: אתה כהן והוא לוי, עכשיו הוא כהן ואתה לוי; וחכמים אומרים: לא נתכהן משה אלא שבעת ימי המלוואים בלבד

6. שמות פרק ד פסוק יד

ויחר אף ה' במשה ויאמר הלא אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלבו:

Approach #2:

7. רשב"ם במדבר פרשת במדבר פרק ג פסוק א

(א) ואלה תולדות אהרן ומשה – תחילה מנה תולדות ישראל ואחר כך תולדות הכהנים ואחר כך

תולדות הלויים. ועתה מונה תולדות אהרן. ותולדות משה לפנינו עם הלויים דכת' ולקחת משפחת העמרמי, זהו משה ואהרן ובניו אשר יקראו על שבט הלוי, כי לא היו לעמרם בנים רק משה ואהרן, ויבדל אהרן להקדישו ומשה ובניו יקראו על שבט הלוי:

8. רמב"ן במדבר פרשת במדבר פרק ג פסוק א

ועל דרך הפשט, כי טעם "תולדות אהרן ומשה", לומר שהיו בני אהרן כהנים משוחים נבדלים מן השבט להיותם קדש קדשים, ותולדות משה משפחת העמרמי אשר יזכיר למטה (פסוק כז), כי אין בעמרמי זולתי בני משה נמנים בלויים. וזה כענין שכתוב (דברי הימים א כג יג יד) בני עמרם אהרן ומשה ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים ומשה איש האלהים בניו יקראו על שבט הלוי.

9. רש"י במדבר פרשת במדבר פרק ג פסוק א

(ח) וחלל תולדת אהרן ומשה - ואינו מזכיר חלל בני אהרן. ונקראו תולדות משה, לפי שלמדן תורה. מלמד שכל המלמד את בן חבירו תורה, מטלח עליו הכתוב כאלו ילדו:

10. כלי יקר במדבר פרשת במדבר פרק ג פסוק א

(א) ואלה תולדות אהרן ומשה וגו'. פירש רש"י לפי שמשה למד תורה דומה כאילו ילדו ונעשו תולדותיו ביום שדיבר ה' אתו בהר סיני. וקשה דאם כן כל ישראל תולדותיו כי לכולם למד תורה, ועוד למה חזר ואמר אלה שמות בני אהרן ולא הזכיר את משה. ונראה לפרש לפי שנאמר (דברים ט כ) ובאהרן התאנף ה' מאד להשמידו, ואין השמדה אלא כילוי בנים וכו' כמו שפירש רש"י בפרשת עקב (שם), והועילה תפילת משה לחצאין נמצא שאותן שני בנים שהציל משה בתפילתו דומה כאילו ילדו ונעשו תולדותיו ביום דיבר ה' את משה בהר סיני ... וכשאמר אלה תולדות אהרן ומשה, הזכיר משה בעבור אלעזר ואיתמר שהציל מן המיתה ...

Approach #3:

11. Rabbi Samson Raphael Hirsch (Bamidbar 3:1)

CHAPTER III.

V. 1. The sons of Israel had been counted as the *עדה*, the community. Now the Levites are to be counted as the *עדות* of the guardians. But first Moses and Aaron are thought of, those who were not among the counted but were the counters. At the same time names of the family of the one, Aaron, were established, for their descendants were not reckoned actually as Levites but formed a national group on their own, *כהנים*, the priests. It was to be established that only two sons, Eleazar and Ithamar were to carry on the priesthood after Aaron, so that for all time only those are eligible for the *כהונה* who descend from either Eleazar or Ithamar. It is significant that although it says *תולדות* of משה also, the sons of Moses are not named. For in all these chapters of numbers, only those are mentioned of the dead who formed the separate branches of the tribes and families, but of the living only those are *named* who had some official public position as *גושיאים* and *כהנים*. But our Moses allowed his sons to be quite absorbed in the masses without any special distinction, he did not have even a small position, a tiny title, a small badge for his own children.

Approach #4:

12. במדבר פרק ג פסוק ב

ואלה שמות בני אהרן הבכור נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר:

13. בראשית פרק ו

(ט) אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו את האלהים התהלך נח:

9. These are the generations of Noah, Noah was a righteous man he was perfect in his generations; Noah walked with God.

14. מדרש אגדה (בובר) בראשית פרשת נח פרק ו סימן ט

תולדות נח. היה לו לומר נח הוליד שלשה בנים, למה נאמר תולדת נח, לפי שמעשיו הן תולדותיו

15. תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף ו עמוד ב

רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי אומר: אסור לבצוע, וכל הבוצע – הרי זה חוטא, וכל המברך את הבוצע – הרי זה מנאץ, ועל זה נאמר בצע ברך נאץ ה', אלא: יקוב הדין את ההר, שנאמר כי המשפט לאלהים הוא, וכך משה היה אומר יקוב הדין את ההר, אבל אהרן אוהב שלום ורודף שלום, ומשים שלום בין אדם לחבירו, שנאמר תורת אמת היתה בפיהו ועולה לא נמצא בשפתיו בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון.

16. רמב"ם הלכות סנהדרין פרק כב הלכה ד

מצוה לומר לבעלי דינים בתחילה בדין אתם רוצים או בפשרה, אם רצו בפשרה עושין ביניהן פשרה, וכל בית דין שעושין פשרה תמיד הרי זה משובח ועליו נאמר משפט שלום שפטו בשעריכם אי זהו משפט שיש עמו שלום הוי אומר זה ביצוע, וכן בדוד הוא אומר ויהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו איזהו משפט שיש עמו צדקה הוי אומר זהו ביצוע והיא הפשרה, במה דברים אמורים קודם גמר דין אף על פי ששמע דבריהם וידע להיכן הדין נוטה מצוה לבצוע אבל אחרי שגמר ב הדין ואמר איש פלוני אתה זכאי איש פלוני אתה חייב אינו רשאי לעשות פשרה ביניהן אלא יקוב הדין את ההר.

17. משנה מסכת אבות פרק א משנה יב

הלל ושמאי קבלו מהם הלל אומר הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה:

18. פירוש רש"י על אבות פרק א משנה יב

הוי מתלמידיו של אהרן. כלומר הוי למד מאהרן שהיה אוהב שלום שנאמר צריתי היתה אתו החיים והשלום כשהיה רואה שנים מריצים זה עם זה היה כולך לכל או"א שלא מדעת חזירו ואומר לו פלוני ראה למה אתה מריצ עם פלוני הלא הוא נשתטח לפני ופייסני לצא אלך לדבר עמך עליו עד שתתרחק להכפיים עמו וכמו כן היה מדבר לחזירו ומתוך דברים הללו היה משים שלום ביניהם.

19. רמב"ם על משנה מסכת אבות פרק א משנה יב

[ב] אמרו, שאהרן, עליו השלום, כשהיה מרגיש או כשהיו מספרים לו על אדם שתוכו רע, ושבידו עבירה, היה מקדים לו שלום, ומתחבר עמו, ומרבה לספר עמו. והיה ההוא מתבייש, ואומר: אוי לו, אילו ידע אהרן צפוניו ומה שיעשה, לא היה מתיר לעצמו להסתכל בו, כל שכן לדבר עמי, ואמנם אני

אצלו בדמות איש מעלה. הרי אני מצדיק את מחשבתו. ויחזור בתשובה, וישוב להיות מתלמידו, ומן הנהנים ממנו עצה ותרשיה.

20. תלמוד בבלי מסכת פסחים דף סו עמוד א

גמרא. תנו רבנן: הלכה זו נתעלמה מבני בתירא. פעם אחת חל ארבעה עשר להיות בשבת, שכחו ולא ידעו אם פסח דוחה את השבת אם לאו. אמרו: כלום יש אדם שיודע אם פסח דוחה את השבת אם לאו? אמרו להם: אדם אחד יש שעלה מבבל, והלל הבבלי שמו, ששימש שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון ויודע אם פסח דוחה את השבת אם לאו. שלחו וקראו לו. אמרו לו: כלום אתה יודע אם הפסח דוחה את השבת אם לאו? אמר להם: וכי פסח אחד יש לנו בשנה שדוחה את השבת? והלא הרבה יותר ממאתים פסחים יש לנו בשנה שדוחין את השבת. אמרו לו: מנין לך? אמר להם: נאמר מועדו בפסח ונאמר מועדו בתמיד. מה מועדו האמור בתמיד – דוחה את השבת אף מועדו האמור בפסח – דוחה את השבת. ועוד, קל וחומר הוא: ומה תמיד שאין ענוש כרת דוחה את השבת, פסח שענוש כרת – אינו דין שדוחה את השבת. מיד הושיבוהו בראש ומינהו נשיא עליהם, והיה דורש כל היום כולו בהלכות הפסח. התחיל מקנטרן בדברים, אמר להן: מי גרם לכם שאעלה מבבל ואהיה נשיא עליכם – עצלות שהיתה בכם, שלא שמשתם שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון.

21. Visions of the Fathers (50-51)

(A) Pursuit of peace can be understood in two ways. One may pursue peace in order to reach it, or one may pursue it as one pursues an enemy, in order to drive it further away.

In his last words to the Israelites, Moses warns against thinking that one can live in peace and tranquillity by rejecting the Torah. One might say, "I will have peace if I simply satisfy all my heart's desires" (*Deuteronomy 29:18*). Moses warns that this attitude will result in grave consequences, and that this person will experience the full wrath of God.

(B) R' Chaim Shmulevitz points out that the punishment for sins is inherent in the sin itself, and does not have to be imposed from without. My clinical experience has proven this to be true. What greater surrender to the gratification of one's desires can there be than a drug addict who satisfies his craving for the "high" of narcotics? Eventually addicts admit that their incessant pursuit of a "high" causes them immeasurable suffering. The consequences of drug addiction are grave even if one does not have to resort to crime to support one's habit, such as when one becomes addicted to prescription tranquilizers or narcotics.

(C) Gratification by use of a drug is but the most prominent example of trying to find tranquillity. True peace can be found only in fulfilling the mission for which one was created, and not in drugs, money, food, or fame. Those who say, "I will find my own peace by doing as I wish," are destined to be bitterly disappointed.

(D) It is this spurious peace that we must pursue as one pursues a mortal foe. The mishnah tells us that Aaron distinguished between the two types of peace. He loved the constructive peace and harmony which is brought about by observance of mitzvos. On the other hand, he relentlessly pursued the spurious tranquillity which some sought to achieve by gratifying all their earthly desires.

22. Visions of the Fathers (51-52)

Ⓐ "How is it that the humble, soft-spoken Hillel suddenly delivers such a stinging rebuke to the people who had just suffered the humiliation of losing their status of leadership?" asked R' Kamenetzky. He offers an ingenious explanation.

ⓑ The difference between Moses and Aaron was not one of innate character traits. Rather, because Moses was the official ruler and leader, he had to exercise the authority of his position, and at various times did so with an iron hand, as in suppressing the rebellion of Korach. Moses could not afford to be the peacemaker, flexible and lenient to all, because this would have resulted in anarchy. Aaron, on the other hand, was at liberty to be kind to all and quick to forgive, setting an example for others to follow in pursuit of peace and harmony.

ⓒ Once Hillel was appointed to the official leadership, although his character traits remained unchanged, his responsibilities and obligations underwent a radical change. He was therefore duty bound to chastise the family of Beseira for their negligence.